

— Но азъ не съмъ го прѣкрачилъ! — извикало Златцето — отчаянието му придало сила.

— Гледай, азъ стоя само на прага, азъ не съмъ го прѣкрачилъ!...

— И въ това е твоето щастие! Азъ мога да те пусна; но всѣки, който ме извика, е длъженъ да ми се отплати... Азъ ще ти оставя живота само съ това условие, че ти ще отгатнешъ моята загадка, ако ли не можешъ, то вратичката ще се затвори задъ тебе за винаги. Точно слѣдъ десетъ дни и десетъ нощи ти ще дойдешъ при мене да ми донесешъ това, *което на свѣта е отъ всичко най-топло, отъ всичко най-нѣжно*.

— Помни: слѣдъ десетъ дни и десетъ нощи ти си длъженъ да бждешъ тукъ!

И вратичката се затворила.

— Отъ дѣ ще взема това, което отъ всичко е по-топло и отъ всичко по-нѣжно?! — печално и дълго мислило момчето. — Изглежда, че ще умра... Да отида поне да се простя съ майка си.

И тръгнало то обратно пакъ по сщия пѣтъ. Сега по пѣтя не се слушали пѣсни, нѣмало цвѣтя. И полето, и пѣтя и неговата родна гора, всичко било покрито съ подледенъ снѣгъ.

Съ мжка се довлѣкло до своята кжщичка. Майка му се хвърлила, запрѣгръщала го и силно зацѣлувала посипанитѣ му съсъ снѣгъ кждри.

— Сине мой, миличъкъ сине!... Защо си така блѣденъ, какво се е случило съ тебе? — питала тревожно майка му.

И Златцето разказало какъ попаднало при Смъртъта и какъвъ откупъ е назначенъ за негова животъ.

— Азъ зная, че не ще намѣря това, което на свѣта отъ всичко е най-топло и отъ всичко най-нѣжно. Азъ не ще отгатна загадката на Смъртъта... тжжно говорило момчето. И право при тебе дойдохъ, миличка майко, да се простя... Утрѣ заранъ азъ ще замина и никога вече нѣма